

שלמה פרדפרט



בן אריה זבתיה
נולד ביזם ה' כסלו
תרצ"ט 19.11.39
נפל ביזם כ"ב תשרי
תשל"ד 18.10.73



שאלה פתוחה פנים חוץ

9. M. 39 הא' אהרן בן, ע'ת'א' (ב'י) א'ע
א'ע'א' א'ע'א' א'ע'א' א'ע'א' א'ע'א'

לא תהיה היסודי עם אנשים הסבורים את השכלה
התיסניות קרא בקרב תורת.

בן 18 התגלה לצפתים, שית כצפיות צפתים לאל ארם
קורס חברה. אחרי שהשתחרר מצבא לאה דודת הרל ואמר
לאה דודת הרל הנה-אנך השקום ודלות, אחר-כך היה
ביחוס באצטרה אנדרת הפולקים וגם גזרים המלים, תמיד רצו
מלווה מלחים.

האמנות שלטת בימים נקראו אמנות אלה בין הפרחים
אדיר אדירקה אבן אלהי הכתה האלגנטי, כאן-כן נחם האמנות
האמנות.

בשנת 1964 נשלח לאשה לארץ ישראל. פמיליאריות ושלום
אחרת אכן נולדו בן דוד.

הפדחטור 1968 אסך הפחוק אוקלים הפקדה ונספח קלס.

החודש 1969, 15 יולי

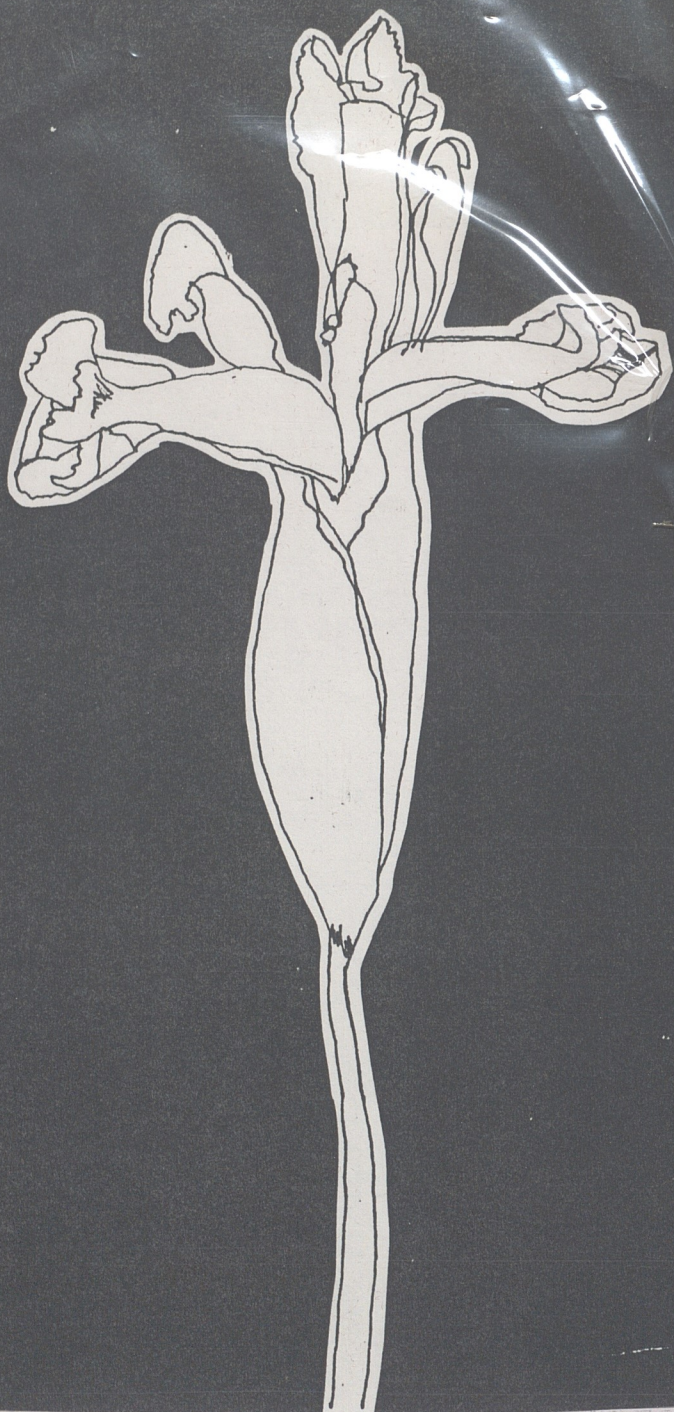
האחיות ואם הכבודים התנצוה ליהודי כבוד האלוקים,
 בידי אלה ואם וזוהי התנצותם על פדיונים (תלמוד) אלהיה הקדוש
 (על הקדוש) לשם יום שבת - תורה 18.10.73 אלוהים
 אחיו, הורים, אחות, אשה בן אשת פולאים (אלפים).
 אפסם וזוהי התנצות פדיונים לתורהו היו צדקה

הוא זקוקה להיות הקדמת הצגתי בתורה זו-אחרי.

ପ୍ରକାଶନ

שלמה המכונה "דידי", מתוך חיבה, נולד בטבריה כבן לדור חמישי. את חינוכו היסודי קיבל בבית"ס הממלכתי "ארליך". את לימודיו התיכוניים עשה בבית"ס התיכון בקיבוץ חניתה. ביותו בן 18 התגייס לצה"ל והתנדב ליחידת צנחנים, יחידה ששימשה מקור דאגה למשפחתו שלוותה אותו בחרדה כל משך שרותו. הוא היה מהבולטים שבקרב חייל היחידה וזכה לשמש כמדריך צנחנים. תוך כדי שרותו בצה"ל עבר אף קורס חבלה ובאחת מן הפעולות של פרוק מוקשים בבקעה נפצע. אעפ"כ, לא מנעה פגיעה זו ממנו המשך פעילותו הצבאית. עם שחרורו מצה"ל עבר קורס מדריכי נוער בבית-ברל ושימש כמדריך פעיל ב"בית-הנערה" בתל-מונד. חוש ההתנדבות שלו והנכונות לעזור לזולת, דחפוהו לשמש מדריך נוער בכפר ירוחם. בשנת 1964 נשא לאשה את רעיתו שרה לבית פרוינדליק, ששימשה עזר נאמן כנגדו, וכך הקימו השנים בית חמים ונאמן. כעבור שנה נולד לו בנו בכורו עופר ולאחר שנים אחדות בת בשם קרן. במלחמת ששת הימים היה בין הלוחמים והפורצים לעיר העתיקה לעבר הכתל. כמו"כ לחם ברמת הגולן. במרוצת השנים עבר קורס חבלה ומיקוש ונפצע בעת פרוק מוקש בבקעה. במלחמת יום הכפורים התנדב לחר"פ כנהג אמבולנס לפינוי פצועים מקו האש. תוך כדי מלוי תפקידו זה נפגע ונפל באזור ה"ג'ידי" ביום שמחת תורה. כך באה על סיומה פרשת חייו של דידי ששמחת החיים ואהבת האדם היו ממאפייניו. נפל כמתנדב.





החיות קפלו כאלו שאלו.
 נעלמה וקטלה באימה.
 ירדו צלצור בחשך,
 אלא אלה צעיר אלא תמצה
 אלו מקט.
 כמה קשה המעלה אלו!

הנה איש שאלו חיים,
 מהירות, ממשות של
 אי פיה אוי שם.
 חיה, היה כאלו שחוק,
 חיה בלו שמת וצורה,
 חיה אלו חן מרתק.
 כמה קשה המעלה חיה!

במילור יאן, נחמיה והסבה
 שמו אלו משתבש,
 אלו נכנס לשורה.
 מי ידע, מי פלג
 כי האיש שאלו חיים ואלו
 יקבר בו כעין אלה-
 אי אכשר אי אכשר...
 כמה קשה המעלה חיה!

מלצמה של חיות חיים
 של השתתפות סתם, חזרת אלמה-
 ותלורה אלו חן מלצון.
 יק נחמה תחוש, שני שם, מלצה
 אחרותי כעין והתחושיות-
 בוחאי קיפוי מחייק בוחאל כח
 תכנה מקבלי, הלו ואני מחייק,
 מחייק אלהה...
 כמה קשה המעלה מחייק!

למלך חברה יחידים שפלא הולדתו ישטח אורזן יוצאי קולד, היסטוריה



שמל שלמה פרידלנדר ז"ל
בן בתיה (אטל סוכובסקי) ואריה פרידלנדר, טבריה, (דור רביעי בארץ)
נולד 19.11.1939 ה' בכסלו ת"ש בטבריה
נפל 18.10.1973 כ"ב בתשרי תשל"ד בסיני,
ביחידה רפואית קדמית, כמתנדב.

אב לעופר בן השמונה ולקרן בת הארבע. היחידה בה שרת נטעה מאה וחמישים וחמישה עצים לזכרו ביער בקוע.
אח היה לי, גם רע, הרבה מזכרונות ילדותי ונעורי קשורים בך, אחי. אותם הימים של שובבות, שמחה, גיל וצחוק.
בהיותך בן י"ח התנדבת לצנחנים. לוונו אותך בחרדה בכל שרותך הצבאי. היית למדריך צנחנים, אף קורס של חבלן עברת. אבל יודעת אני שבנפשך קווית שלא תצטרך לכל אלה.
כשהשתחררת מהצבא למדת ב"בית ברל", עבדת ב"בבית הנערה" — בשיקום נערות ולאחר מכן היית בירוחם. שוב — עבודה עם עולים חדשים, זה היית אתה, האדם הרוצה לעזור לאחרים ולתרום ולתת מעצמו, כדי לבנות חברה טובה יותר. והנה פרצה מלחמת ששת הימים, ואתה נקראת לשרת את מולדתך. זכות גדולה היתה לך, שהרי היית בין הפורצים לעיר העתיקה ובין משחררי הכותל המערבי.

יש במזרח ירושלים אדם שחב לך את חייו. זוכר אתה, שלמה, אתם אספתם את הגברים שחששתם שהם מהצלפים הירדנים, ואשתו של אותו אדם באה עם ילד על ידה והתחננה לחיי בעלה, ואתה אחי — שחררת אותו.
מוראות המלחמה לא טשטשו את נפשך, ושוב — זה היית אתה, אדם שפניו לשלום, לתקוה ולחיים.

נסתיימה המלחמה ואתה חזרת לביתך. בית חם ונעים בנית. אשה, בן ובת בביתך, משפחה לתפארת הקמת לך. חברים לרוב רכשת, וכל זאת בדרך המקסימה, המלבבת והכנה. זוכר אתה, שלמה, כשנולדה קרן, עברת במכוניתך ברחובות העיר, צפרת ושאגת "יש לנו בת" וכל העיר שמחה בשמחתך.
כן, כולם הכירוך, כולם חיפשו את חברתך, רצו להיות בסביבתך, לשאוב מעט מכוח החיות שלך, מהאופטימיות והשמחה שבך, ממצב רוחך המרומם תמיד, שהרי מעולם לא התלוננת, טעמו של כעס לא ידעת. רבים ממכריך הכירוך בשם "דידי", הרי ידיד לכולם היית.

וכשנדמה היה שהכל מתנהל על מיימנוחות, פרצה המלחמה ואתה נקראת לשרות המולדת וכדרךך תמיד — התנדבת.
חברים מספרים שלא פסקת מלנסוע באמבולנס כדי להציל אנשים. יום ולילה

עסקת בהצלתם, עד שנפגעת, פגיעה ממנה לא קמת עוד. ואנחנו, אחי, נותרנו בודדים ואומללים, אבלים וחפויי ראש.
תהי נשמתך הטהורה צרורה בצרור החיים.

אחותך, שושנה

שלמה'לה פרידפרטיג

בזמן האחרון הייתי פוגש את שלמה'לה כמעט מדי בוקר בבוקר.
כמפיץ עתונות בנתניה היה לעתים מבקר אותי במשרדי.
הוא היה תמיד בעל רוח טובה, שמח ועליז — אהב להתלוצץ ולהתבדח. היה טופח על שכמו של זה או מלטף אחר בבדיחות הדעת. לצחוק אהב מאד ונעים מאד היה להמצא במחיצתו, כי היה משרה על הכל רוח טובה.
הפקידות כנוהו „הילד“, בלי לקחת בחשבון שהיה כבר אב לשנים — כי שמחה היתה פורצת מכל אבריו. היה נוהג לשטות בנו בהסתירו איזה חפץ או מדביק משהו על גבו של מנדהו. לקול צחוקם של הסובבים אותו. אבל מי יכול היה לכעוס עליו. כי מקובל היה שלו מותר הכל.
טוב לבו היה ניכר בכל מעשיו. היו לו „ידי זהב“ וכל מה שעשה היה יוצא מושלם.
שבורים ואבלים נשארנו אחרי שקבלנו את הידיעה המחרידה, ששלמה'לה נפל בקרב.
שלמה'לה זה, שיכול למלחמת החיים, לא יכול לגבור על מלחמה זאת ולחזור אלינו חי. אבל מזלו לא שיחק לו הפעם, שחוקו וצחוקו של שלמה'לה לא יצלצלו יותר. מצער מאוד.
זכרך יהיה נצור בלבנו.

אלי מנדל

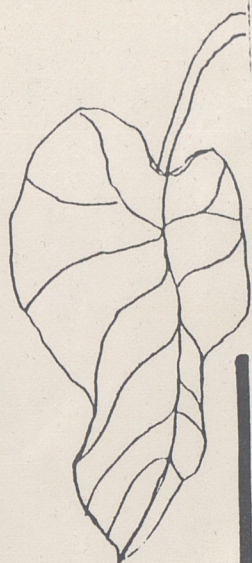
השתמח רבי חייא על הארץ,

נשק את העפר ובכה ואמר: עפר עפר,

כמה אתה קשה-עורף, כמה אתה חצוף,

שכל מחמדי-עין יבלו בך...

משנת הוזהר, ברך ראשון



אתה היית ילד יפה מנעםך !
אתה היית ילד.
היית פשוט : אדם,
אהבת !
ואפשר שלא דאגת את גן האדמה שהלך לענך ;
אנחנו דאגנו אותך !
הכל של אמונו לך ואת קדם.
ואולי אפשר שלא זכרנו לומר.
אנחנו אנשים פשוטים, ואנשים בצחצוחות.

כ"ה חשוון תש"ל 11.10.74

לזכרו של שלמה (דידי) ליום השנה למותו

מוקדש להוריו אשתו וילדיו ולכל מכיריו

מתחילי באן את סה שקטה להניד

כדי לחלוק קווי דמות לזכרו של ידיד ,

קשה לכתוב על ידידי הסה

סיום שהוא אהב חיים באמת ,

ידע לחיות וכישר לבלות

ובכל רגע סחיו הקצרים הסכיל להנות ,

דיברו היה תמיד סלווה חיוך סלננ

ובכך את כל הסובבים אתו אליו קרב

התענין בכל וכולם.

ולא טרב לחבר סעולם.

היה לא רק חבר כי גם איש בית מושלם

ובני כספחתו עמדו אצלו בדומה כל עולם

את הוריו כבד ואהב ללא טרב

בפחיתו לילדיו סהמקובל חרב,

לסרה גשתו היה בעל טוב ואוהב

ולמענה שותו שום דבר לא עקב ,

קרב היה ססוס נסו

ובעוסר בקס לרמות גבר כללנו .

היה עובר יוסם ולילה ללא סעצור

ובספחתו סעולם לא הורגש סחסור ,

קשה אחר בטילים לנחם

אך כחתי את דכבי בלב שלם

לגביכם האמידה גדולה ולא יהיה אחר

ולי חסר ידידי כי היה חבר

חבר במלא טובן הסילה

ולכן גם לגבי גדולה האמידה.

לנו החיים הוא סצווה במותו

לחיות להאבק ולהשלים את סועלו ,

כי לסען ארצו וספחתו יצא לקרב

ואנו כולנו נראג כי לא נפל לשוא

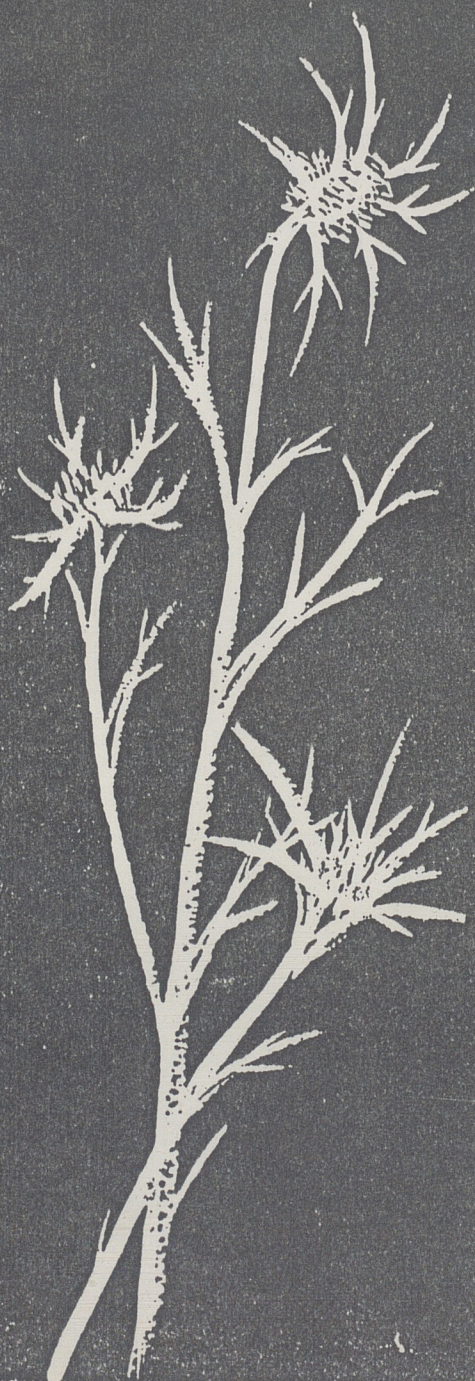
דברים
לזכרו

מאיר בן-מאיר

כמו פרח
הנרשם אל השמש
צמח.

בהושטך ידך
אל כל שיעה
כמו פרח.
המעמק שורשי
פרסת רשת
ללכוד.

האמת.
כמו פרח
נקטפו חיך
בדומה.
אולי זעקת
אולי גם פרחים
זעקים?





שלמה (דידי), בן בתיה ואריה, נולד ביום ה' כסלו ת"ש (9.11.1939) בטבריה. הוא למד בבית-הספר היסודי "ארליך" בטבריה והמשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון בחניתה. שלמה היה ילד שמח ושובב. אחרי שסיים את לימודיו בבית-הספר היסודי, התחנך בקיבוץ חניתה ושם עבד במסגרות ובחרטות. כן השתתף באימונים של גדנ"ע אוויר. שלמה היה חובב צלילה ועסק גם בציד. הוא אהב את החיים וידע לחיות וליהנות מכל רגע. הוא היה מלא חיים, שמחה ואופטימיות, ואהב להתלוצץ, לצחוק ואף לעשות מעשי קונדס. מצב רוחו המרום תמיד השרה על הסובבים אותו רוח טובה וקירב אליו אנשים. הוא מעולם לא התלונן, היה טוב-לב וידע להקשיב, ליעץ, לנחם ולעודד את מיודעיו. הוא התעניין באנשים והיה מבין ומלמד זכות על כל אדם. בכל שעה ובכל מקום היה מוכן לעזור ולהושיט יד. אנשים רבים, חברים וזרים, חילץ מצרה.

שלמה גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1957 והתנדב לחיל הצנחנים. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס צניחה, הוצב שלמה לגדוד צנחנים. כעבור זמן השתלם בקורס מ"כים ואחרי-כן בקורס מש"קי מרגמות 120 מ"מ. לאחר שסיים את שירותו הסדיר, הוצב לשירות מילואים בגדוד מרגמות כבודות. כמש"ק מרגמות 120 מ"מ. במלחמת ששת הימים השתתף בכיבוש העיר העתיקה והיה בין משחררי הכותל המערבי; כן נלחם ברמת הגולן. שלמה השתלם בקורס חבלה ובראשית 1968 נפצע, בשעה שפירק מוקש בבקעת הירדן. אחרי שסיים את שירותו הסדיר למד שלמה בסמינר למדריכים ב"בית-ברל" בצופית ועבד כמדריך בשיקום נערות ב"בית הנערה" בתל-מונד. אחרי-כן עבד כמדריך נוער ב"נוער העובד" בירוחם. כן שימש מזכיר מועצת הפועלים בעירת העולים. אחרי שנשא שלמה אישה, התגורר עם משפחתו בנתניה ובשנים האחרונות היה סוכן "ידיעות אחרונות" בעיר זו. שלמה אהב לעבוד, היו לו "ידי זהב" והוא הצליח בכל אשר עשה.

הוא היה איש משפחה למופת, כיבד את הוריו והיה בן ואח מסור ואב טוב ואוהב. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים התנדב שלמה לשמש כנהג אמבולנס. הוא נשלח לסיני, ולדברי חברים, לא הפסיק יומם ולילה ממלאכתו בפניו פצועים מקווי האש. לדברי מפקדו, היה שלמה ממושמע ואחראי ושימש מופת לכל החיילים. ביום כ"ב בתשרי תשל"ד (18.10.1973), בשעה שנהג אמבולנס במעבר הגידי, נפצע אנושות בהפגזה ארטילרית ומת מפצעיו כעבור דקות אחדות. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בנתניה. השאיר אחריו אישה, בן ובת, הורים, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "שלמה מילא תפקידו מעל ומעבר לנדרש ממנו. הוא היה הראשון אשר יצא לחלץ פצועים והיה אהוד על כל חיילי יחידתו".

ארגון יוצאי קובל בישראל הוציא לאור חוברת לזכר הבנים שנפלו במערכות ישראל, ובה דברים על דמותו; יחידתו נטעה לזכרו 155 עצים ביער בקוע.